

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. apríla 2008 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **V. Z. a spol.** pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o odvolaní obžalovaných V. Z., M. Z. a poškodených Ľ. T. a M. K. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5. decembra 2006, sp. zn. 2 T 24/02, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, odvolanie obžalovaných V. Z. a M. Z. a poškodených Ľ. T. a M. K. **sa z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach boli obžalovaní V. Z. a M. Z. uznaní za vinných z trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na tom skutkovom základe, že

v Košiciach pod zámienkou, že zabezpečia sprivatizovanie štátneho podniku M. K., ul. J. č. X., najprv v termíne do konca novembra 1996, potom, v termíne do konca roka 1996 a po nedodržaní týchto termínov, že privatizačné rozhodnutie uvedeného podniku v prospech M. K. a Ľ. T. zabezpečia v januári 1997, od uvedených vylákali a nechali si ako zálohu na zaplatenie prvých splátok sprivatizovaného podniku M. K., vyplatiť v sídle a.s., I. I. and C. C. S. K., ul. Č. C. X., v priebehu mesiaca 2 800 000 Sk, 1 200 000 Sk a 1 800 000 Sk pričom dohodu nesplnili, peniaze nevrátili a stanoviskami Fondu národného majetku Slovenskej republiky zo dňa 13. októbra 1997 a 2. septembra 1998 bolo preukázané, že z ich

podnetu sa žiadosť na privatizáciu podniku M. K. v archíve FNM SR nenachádza, čím M. K. a Ľ. T. spôsobili škodu vo výške 5 800 000 Sk.

Krajský súd za to podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, uložil každému jednému z obžalovaných trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, pričom výkon trestu im podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, súd uložil obom obžalovaným spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným M. K., a Ľ. T. škodu vo výške 5 800 000 Sk.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podali proti tomuto rozsudku odvolanie obaja obžalovaní prostredníctvom svojich obhajcov V. Z., M. Z.. Odvolanie podali aj poškodení Ľ. T. a M. K. prostredníctvom splnomocnenca.

Obžalovaní V. Z. i M. Z. vo svojich odvolaniach napadli výrok o vine a v nadväznosti na to i výrok o treste, a tiež výrok o náhrade škody. Uviedli, že žalovaného trestného činu sa nedopustili, a preto sa necítia byť vinnými. Poukázali na to, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané naplnenie subjektívnej stránky žalovaného trestného činu podvodu, ktorého sa mali dopustiť prevzatím peňažnej sumy 5 800 000 Sk, tak ako to tvrdili poškodení Ľ. T. a M. K.. Vyjadrili názor, že v konaní nebola preukázaná ani objektívna stránka trestného činu teda nebolo preukázané, že by niekoho uviedli do omylu alebo využili niečí omyl prisľúbením vykonania činnosti, ktorú právne predpisy vylučovali. Poškodení, vzhľadom na ich vzdelanie, postavenie a funkcie v zamestnaní, v štatutárnych a kontrolných orgánoch, museli poznať zákonný spôsob privatizácie a nemohli byť uvedení do omylu tak ako to tvrdí obžaloba. Ak by bolo pravdivé tvrdenie poškodených a svedka Ing. J. B., došlo by z ich strany k naplneniu skutkovej podstaty korupčného trestného činu.

Zvukový záznam telefonického rozhovoru medzi svedkom M. a obžalovaným V. Z., vyhotovený Ing. M. M. a predložený poškodeným Ľ. T. je nezákonne získaný dôkaz a nemožno naň v konaní a pri rozhodovaní prihliadať, keďže záznam bol vykonaný bez príkazu sudcu pre prípravné konanie. Cieľom takto získanej zvukovej nahrávky malo byť získanie finančných prostriedkov vydieraním a keďže aj tento dôkaz bol zaradený medzi dôkazy o ktoré bola opretá obžaloba, je zrejmé, že postup orgánov prípravného konania nebol nezaujatý.

Obžalovaní v odôvodnení svojich odvolaní ďalej zhodne dôvodili, že zmluvy o pôžičke, na základe ktorých mal Ing. M. M. poskytnúť poškodenému Ľ. T. sumu 2 770 000 Sk nie sú hodnovernými dôkazmi, keďže nie je zrejmé, či Ing. M. finančné prostriedky v takom objeme mohol mať. Vyjadrili názor, že existuje dôvodná pochybnosť o fiktívnosti uvedených zmlúv o pôžičkách a to aj preto, že súvisiace doklady nemajú náležitosti daňových dokladov. Orgány prípravného konania tieto doklady riadne nepreverili.

Postup poškodených nezodpovedal zákonným požiadavkám Zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, pričom vzhľadom na ich viacročné skúsenosti z podnikateľskej činnosti si museli byť vedomí aj tej skutočnosti, že bez písomne udelenej plnej moci obžalovaným nemôžu žiaden právny úkon v ich mene na Fonde národného majetku Slovenskej republiky uskutočniť.

Pochybnosti o pravdivosti výpovedí poškodených existovali aj po vykonaní a vyhodnotení všetkých dôkazov v čase vydania napadnutého rozsudku krajského súdu a aj v konaní pred súdom vykonanom v nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie zo dňa 22. marca 2005, sp. zn. 2 To 48/2004), ktorým bol zrušený oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach (zo dňa 8. decembra 2003, sp. zn. 2 T 24/02). V predmetnej veci nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval zmenu právneho názoru krajského súdu oproti jeho predchádzajúcemu rozhodnutiu zo dňa 8. decembra 2003.

S poukazom na uvedené okolnosti obžalovaní V. Z. a M. Z. zhodne navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil

a podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006, rozhodol o ich oslobodení spod obžaloby, lebo nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní a to s poukazom na zásadu trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Poškodení M. K. a Ľ. T. v odôvodnení svojho odvolania podaného proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd zaviazal obžalovaných na náhradu škody spoločne a nerozdielne v ich prospech vo výške 5 800 000 Sk, dôvodili, že prvostupňový súd pochybil keď nezaviazal obžalovaných na náhradu škody počas plynutia skúšobnej doby, a to v súlade s tým ako bol rozsudok vyhlásený.

Navrhli preto, aby odvolací súd v tejto časti rozsudok zmenil a zaviazal obžalovaných na náhradu škody, tak aby táto im bola nahradená v celom rozsahu ešte v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil so závermi krajského súdu, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania oboch obžalovaných zamietol. Vo vzťahu k odvolaniu poškodených vyjadril názor, že výrok o náhrade škody je správny a zákonný a v tomto smere nie je žiaden dôvod na to, aby bol tento zrušený alebo menený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaných odvolaní obžalovaných podľa § 254 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a takto zistil, že krajský súd rozhodol správne a v súlade so zákonom.

Vzhľadom na to, že vo vzťahu k obžalovanému M. Z. boli splnené všetky zákonné podmienky ustanovenia § 358 ods. 1 Tr. por. na vykonanie konania proti ušlému, odvolací súd na základe opatrenia predsedu senátu zo dňa 6. marca 2008, sp. zn. 1 To 6/2007, vykonal konanie v zmysle § 359 až § 361 Tr. por. proti ušlému.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu veci, krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom krajský súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona o otázke viny a trestu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd a tento skutok nepochybne spáchali práve obžalovaní V. Z. a M. Z..

Najvyšší súd neakceptoval odvolacie námietky oboch obžalovaných, pretože vykonané dôkazy poskytujú spoľahlivý podklad pre záver o ich vine.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva záver, že v inkriminovanom čase obžalovaní V. Z. a M. Z. ako predstavitelia spoločnosti I. I. and C. C. a.s., S. K., prisľúbili poškodeným M. K. a Ľ. T. sprostredkovanie privatizácie štátneho podniku M. K., a za tým účelom vylákali a prevzali od nich postupne v troch častiach ako zálohu na zaplatenie prvých splátok sumu 5 800 000 Sk, pričom žiadne relevantné kroky na začatie privatizačného konania nevykonali a napriek tomu poškodených opakovane ubezpečovali, že v ich prospech konajú, pričom peniaze im nevrátili.

Najvyšší súd poukazuje predovšetkým na výpovede poškodených M. K., Ľ. T., ktoré v priebehu celého trestného konania neboli ničím spochybnené, ale naopak potvrdené celým radom svedeckých výpovedí, najmä výpoveďami svedkov Ing. J. B., Ing. J. H., Ing. M. M., J. M. a D. K.. V tomto smere ide o jednoznačné a nepochybné dôkazy, ktoré potvrdzujú účasť oboch obžalovaných na spáchaní celého posudzovaného skutku. Na tieto výpovede svedkov potom nadväzuje rad ďalších i keď

nepriamych dôkazov, a to najmä výpovede svedkov Ing. J. S., Ing. J. K., Ing. J. Š., ako aj svedka Ing. V. B..

Ďalej sú to aj listinné dôkazy, najmä výpisy P. B., a.s., v K. z účtu I. I. and C. C. S. a.s., S. K. a písomné stanoviská Fondu národného majetku Slovenskej republiky zo dňa 13. októbra 1997 a 2. septembra 1998.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaných treba osobitne zdôrazniť, že výpovede poškodených počas celého trestného konania boli jednoznačné a neboli ničím spochybnené. Zhodne potvrdili, že obom obžalovaným v troch splátkach odovzdali finančné prostriedky v celkovej výške 5 800 000 Sk za účelom, aby im tieto pomohli k dosiahnutiu privatizácie š.p., M. K.. Obžalovaní im nedali žiadne písomné potvrdenie o prevzatí týchto peňazí a toto oni ani nepožadovali pretože im plne dôverovali. Neskôr sa osobne presvedčili, že Fondu národného majetku Slovenskej republiky nebol návrh na privatizáciu ani podaný, hoci ich obžalovaní uistovali, že tento návrh podali. V danom prípade ide teda aj podľa názoru najvyššieho súdu o typické podvodné konanie zo strany oboch obžalovaných, a preto aj odvolací súd si plne osvojil skutkové a právne závery krajského súdu.

Zo všetkých vyššie uvedených dôkazov možno aj podľa názoru odvolacieho súdu vyvodiť jediný a spoľahlivý záver, že predmetný skutok sa stal tak, ako to správne ustálil krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Preto najvyšší súd, s prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti, nepovažoval odvolacie námietky oboch obžalovaných vo vzťahu ku skutkovým záverom, záverom o vine, za opodstatnené a dôvodné. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a náležite vysporiadal s obhajobou obžalovaných, pričom treba z hľadiska odvolacieho súdu uviesť, že obhajoba obžalovaných prednášaná v rámci celého trestného konania, spočívajúca v tvrdení, že sa predmetného trestného činu nedopustili, tvorila aj podstatu ich odvolacích námietok.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaných, keď ich uznal za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pretože

vykonaným dokazovaním bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obaja obžalovaní spoločným konaním na škodu cudzieho majetku sa obohatili tým, že iné osoby uviedli do omylu a spôsobili tak v konečnom dôsledku škodu veľkého rozsahu.

Krajský súd sa náležite vysporiadal aj s otázkou trestov uložených obžalovaným, keď v rámci zmiernenej trestnej sadzby podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, uložil tresty pod dolnou hranicou prípustnej trestnej sadzby, a to s poukazom najmä na neprimeranú dĺžku trestného konania, ktoré trvá takmer jedenásť rokov. Odvolací súd z tohto pohľadu považuje uložené tresty odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom ich výkonu na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov za správne a zákonné.

Napokon správne a v súlade so zákonom prvostupňový súd rozhodol aj o uplatnenom nároku poškodených M. K. a Ľ. T. na náhradu škody, keď poškodení včas a riadne svoj nárok uplatnili. Preto v súlade s ustanovením § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, uložil krajský súd obom obžalovaným povinnosť spôsobenú škodu solidárne poškodeným nahradiť.

Odvolanie poškodených nie je dôvodné, pretože výroková časť napadnutého rozsudku krajského súdu je plne v súlade s rozsudkom, tak ako bol na hlavnom pojednávaní dňa 5. decembra 2006 vyhlásený. Krajský súd v predmetnej veci neaplikoval ustanovenie § 59 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, o primeranom obmedzení alebo povinnosti, ktorým by povinnosť obžalovaných škodu nahradiť, určitým spôsobom časovo vymedzil.

Vzhľadom na uvedené okolnosti najvyšší súd odvolania oboch obžalovaných ako aj poškodených Ľ. T. a M. K. ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. apríla 2008

JUDr. Pavol T o m a n , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: